

ЛЮДЕ. С разкъсана наметка и олющен от страшната бран шлем, с прашна туника и превързано коляно, той бе подпрял двете си ръце върз меча, който носеше още следи от кръв. Факленосци държеха от двете му страни борини, които ярко осветяваха строгото му лице.

Кир Тодор спря на четири стъпки пред него, безсилен да дигне очи към човека, когото бе тъй тежко оскърбил. Императрицата и децата ѝ се хвърлиха към царя, паднаха на колене, почнаха да целуват ръцете му.

— Милост.... Милост за нас...

Позорът и унижението замъгляват очите на императора с остра влага. Ала той все още не смее да вдигне чело пред тържествувания победител. Прехапва устни, свежда още по-ниско чело, забива взор в една точка. Горещ срам изпълва жилите му.

И той чува един глас, който го пронизва още по-зле от желязно острие:

— Аз ти бях верен, Тодоре!

Пленникът мълчи, задушен от мъка.

— Когато слезе по Хебъра против латините и Ватаци, границите ти бяха незащитени, гърбът ти бе свободен за нападение. Нима аз се изкуших да предизвикам съдбата в непочтенна бран? Днес ти си сразен. За твоето вероломство, за твоята измяна. И никой не би могъл да те накаже повече от Този, който ти показва своята мъдрост.

Ето, приближава страшния миг.

Сега трябва да го ослепят. Такъв е обичая. Той сам, на мястото на Асена, нямаше да му пощади дори живота.

Кир Тодор диша тежко. Тялото му прекосяват къси, тревожни тръпки. Нека стане само по-скоро. И дано отведат децата му. Да не гледат наказанието на своя баща. Ницето му се идопва, жълто като пергамент.

И отново към него идва оня глас, още по-тих:

— Ела при мене, Тодор Комнен.

Тогава пленникът внезапно дига чело. И среща взор на две кротки,